

HOE MEN ZICH VERGISSEN KAN

DOOR

B. H. KORFKER

Hij kwam uit *dit* gangetje, uit deze steeg. 't Is een rare man, misschien heeft hij wel wat gestolen. Hij loopt ook zoo vreemd, en hij zei niets en keek mij zelfs niet aan. Als ik thuis kom, wil ik het dadelijk aan pa en moe vertellen, wie weet, of 't geen dief is. Ik vertrouw dien man niets. 't Is zoo'n vreemde! Hij droeg ook een pakje onder den arm."

Zoo stond Lize daar, te midden van den huilenden wind, die haar het hoedje van het hoofd trachtte te rukken, bij zichzelf te praten, het leitje met een liniaaltje in de hand.

"Zie, daar staan eenige menschen, te praten zeker over dien man. Zou ik er eens heengaan? Maar neen, wat heb ik er ook aan. Als 't een dief is, of als 't geen dief is, nu maar, ik ga naar huis. Roept die vrouw? Neen, ze scheldt iemand uit. Hoor maar! He, wat raast dat mensch! Ik ga gauw loopen, hoor! Dat is een echte schreeuwster!"

En Lize liep haastig heen. De man liep met haastigen tred voort, precies, of hem iemand vervolgde.

Twee personen, aan de andere zijde van den weg zagen hem ook met nieuwsgie-

rige blikken na en vroegen elkander, wat zou die man daar toch onder den arm hebben? Zou hij bang zijn, dat ze hem pakken zullen?

"Wat loop je vlug, oude! hei!" riep de eene vrouw, die lang niet bang uitgevalen was. „Willen we je pakje even helpen dragen?"

Maar de man was zóó gejaagd en zóó haastig, dat hij, zoo'scheen het wel, niets hoorde. Dat was evenwel zoo niet, want

hij zag nog even om, doch om daarna nog vlugger door te loopen.

"Een zonderlinge man!" zei eene der vrouwen, „hij voert zeker iets verkeerd uit. Ken je hem?"

„Ik niet,” antwoordde de andere. „’t Lijkt de doove Dorus Vore wel, die kan ook zoo vreemd doen, net of hij achtervolgd wordt.”

„Maar we oordeelen misschien geheel verkeerd,” hernam toen weer de andere. „’t Kan wel een heel beste man zijn. Schijn bedriegt. Mijn man werd onlangs voor Teun, den slager, aangezien, en wat lijkt nou een timmerman op een slager!”

Zoo babbelden die vrouwtjes met elkander.

Onderwijl was het meisje verdwenen en de man ook, en niemand was achter de waarheid gekomen.

Die man met zijn pakje in den arm, was niemand anders dan Jakobus, de arme stoelenmatter. Hij was geen dief, hij was niet slecht, hij was niet ondeugend, hij was integendeel een achtenswaardig man, al was hij zoo arm, dat men hem zelfs niet anders noemde als: de arme Kobus.

Neen, men beoordeelde hem geheel verkeerd en die ééne vrouw had dus gelijk die zei, dat „schijn bedriegt.”

Kobus had het in zijn leven nooit zoo voorspoedig gehad, dat hij tot een burgerman was opgeklommen. Hij had weinig in zijne jeugd geleerd, moest al jong voor zijne ouders de deur uit om wat te verdienen en had bij een mattenmaker het dan nog zoover gebracht, dat hij stoelenmatter geworden was. Maar daarmee had hij slechts weinig geld verdiend, want dan eens was er weinig werk, dan weer had hij geen biezen, dan weer was hij ziek, kortom, hij had al zijn leven veel tegenspoed ondervonden.

Zijne vrouw en hij waren al vrij oud geworden, en nu werd het er niet beter op. Wat zouden ze doen, om aan den kost te komen! Werken konden ze niet meer. Het eenigste, wat ze nog doen konden, was, boodschappen doen. Voor deze en gene iets halen of brengen, in huis of schuur turf kloppen, hout of cokes hakken, brieven halen of wegbrengen, en meer dergelijke werkjes.

En één van die werkjes verrichtte nu Kobus op dezen stormachtigen dag.

Het had in den laatsten tijd verbazend geregend en gestormd. De menschen beweerden, dat het zelden zóó aanhoudend achter elkander geregend had.

Voor iemand, die een goed, sterk huis bewoont, een warme kachel heeft en een goed bed, zet zich gezellig in de woonkamer neer en laat het buiten maar regenen en stormen, de woonkamer wordt dan eerst recht gezellig.

Maar arme menschen, die geen tochtvrij huis bewonen en geen warmen haard hebben en geen zacht bed, is de gure herfstkoude al zeer onwelkom.

Zoo ook onze arme Kobus en zijne vrouw. Zij bewoonden een armoedig huisje beneden aan den dijk, waarvan de deuren groote kieren vertoonden en dat alles behalve aangename gelegenheid bood om er gezellig te zitten. De oudjes hadden het er koud en uren aaneen waren zij genoodzaakt zonder licht bij elkander te zitten, want ook de olie in de lamp ontbrak.

Daar kwam op den avond van St. Maarten eene oude kennis uit vroeger dagen hen opzoeken. Zij heette Maartje en was gehuwd geweest met een klepperman, die voor eenige jaren gestorven was.

Maartje had in langen tijd hen niet bezocht. Men had haar verteld, dat de beide oudjes het armer hadden dan ooit en dat het zóó niet langer blijven kon. De allernoodigste zaken ontbraken en, van den morgen tot den avond leden ze honger en gebrek.

Nu, daar was veel van aan. ’t Ging er dan zeer armoedig toe. Het kopje koffie, waar de beide oudjes zooveel van hielden en dat hunne verkleumde ledematen, zooals zij beweerden, weer warm maakte, konden ze niet meer krijgen. Ze aten, hetgeen men hen bracht, want bedelen wilden zij niet, en werk was er niet en ’t geen er nog was, was te zwaar. Kobus had een dag gewerkt voor een rijk heer, om turf naar den zolder te sjouwen en dat was hem te zwaar geweest. Nu moest hij thuis blijven zitten. En zijne vrouw gevoelde zich ook niet wel, zoodat beiden van armoe

en kou nog zouden omkomen. Maar Kobus was een vroom man, een oud, ervaren christen, die van zijn drieëntwintigste jaar af den Heere van harte had gevreesd en zijn woord luidde altijd: „Vrouw! we moeten nooit gaan denken, dat de Heere ons verlaten zal. Dat kan en zal en mag Hij niet doen, want er staat in Zijn eigen Woord, dat Hij nooit Zijn volk zal verlaten, noch hun zaad, al zochten ze brood. Als de honger en kou ons deed omkomen, zou God geen God meer zijn.”

Zie, zoo troostte hij zich en zijne vrouw.

Maartje dan had gehoord, dat Kobus er weer zoo erg arm in stak en zocht hen eens op. Wel had zij zelf aan alles gebrek, maar juist daarom kon zij zoo goed met de oude luidjes praten.

„Wel, hoe gaat het? Nog in 't donker? En 't is al acht uur in den avond? En geen brand aan den haard? Wat hebt ge 'thier koud! Ik kwam eens hooren, hoe het wel met u is.”

Met deze woorden trad Maartje binnen.

„'t Gaat ons niet zoo best”, zei de oude vrouw. „Ik ben blij, dat ge eens komt, want we zitten zoo eenzaam bij elkander. Niemand komt ons bezoeken.”

„Dat moogt ge niet zeggen,” antwoordde Kobus, „want in den namiddag zijn de diakenen er nog geweest.”

„Nu ja, dat is ook zoo, maar vóór dien tijd was er toch in acht dagen niemand geweest,” hernam de vrouw.

„Ze brengen ons om de acht dagen de huishuur, ziet ge, dat weet ge wel, en nu hebben ze ons van middag beloofd, om elke week vuur en licht te geven. Is dat niet heerlijk? O, de Heere is zoo goed! Als ik nu maar had kunnen loopen, dan had ik al turf en olie gehaald, maar nu ik niet kan en mijne vrouw ook niet kan, nu blijven we van vuur en licht verstoken,” sprak Kobus.

„En hebt ge vandaag al warm eten gehad?” vroeg Maartje.

„Warm eten! We hebben in geen zes weken een pot te vuur gehad. Als we wat eten, dan is het ons alles gegeven. Maar”

— en de vrouw bemerkte duidelijk dat zijne stem begon te beven, — „ó, de Heere laat ons niet omkomen. Dat nooit. We hebben het o zoo arm, maar in God zijn wij rijk. Hij is immers niets aan ons verplicht!”

Zoo sprak de arme man. Toen kon hij niet verder.

Nadat zijne aandoening wat bedaard was, hervatte hij: „In de eerste maand van het volgende jaar, zoo de Heere wil en wij leven, zal het vijftig jaar geleden zijn, dat we getrouwd zijn, maar in al die jaren hebben we altoos kennelijk ondervonden, dat de Heere is een helper in den nood. En nu hebben we 't wel arm, maar Hij is bij ons en zal ons niet begeven en verlaten.”

Bij deze woorden werd de oude man weder bewogen en Maartje kon ook in het eerste oogenblik geen woord zeggen.

Daarna sprak zij: „Vijftig jaar getrouwd! 't Is wáár ook. Nu gij 't zegt, Kobus, weet ik het ook wel. Al vijftig jaar! Maar kom, wil ik voor u een weinig brand en een kan olie halen?”

„O, als ge zoo goed wilt zijn! Als 't u blijft!” zeiden de vrouw en de man tegelijk.

En Maartje snelde de deur uit en binnen een kwartier brandde er vuur aan den haard en olie in de lamp. Toen was er vreugde in de woning en de dank der beide oudjes steeg op tot hunnen God.

Maar wat gebeurde er meer?

Maartje ging in stilte naar de diakenen en vertelde, dat Kobus en zijne vrouw binnen kort hunne gouden bruiloft zouden beleven en vroeg, of zij hun dien dag niet met een extra gift konden verblijden. Nu, dat zouden de diakenen onthouden en ze zouden er over spreken, zoo geschiedde ook.

En toen kwam eindelijk de dag van de gouden bruiloft. En vele menschen kwamen hun dien dag bezoeken en de diakenen brachten eene groote som gelds en eetwaren en turf en hout, en zij hadden een dag, zooals zij nog nooit gekend hadden en zoo toonde de Heere, dat Hij niet be-

schaamd laat uitkomen die op Hem vertrouwen.

Daar kwam ook een boodschap van een rijk heer, of Kobus eens bij hem aan huis komen wilde. Dat deed hij gaarne. En zie, mevrouw had een pak kleeren voor hem en zijne vrouw en met dat pak onder den arm ziet ge hem daar voortloopen, haastiger dan hij wel kon.

En Lize had dus verkeerd geoordeeld en de vrouwen hadden verkeerd geoordeeld en zoo kwam het weer uit, dat *schijn bedriegt*.

Kinderen! die dit leest, gij hebt wellicht geene arme ouders, maar hebt gij ook zulk een vertrouwen op den Heere, als deze arme menschen?

TWEE WEEZEN

DOOR

P. BROUWER.

III.

(Vervolg van bladz. 65.)

u brak voor de kinderen een zeer treurige tijd aan.

„Ouwe Lijsje” was een vreeselijke vrouw. Als ge haar gezien hadt, zoudt ge dat niet gezegd hebben. Als ze wilde

kon ze praten, dat men zijn eigen kind aan haar zou toevertrouwen. Ze scheen er afzonderlijke plooiën voor te hebben, waarin ze dan haar gezicht trok. Dat zag er dan zoo zoetsappig uit, terwijl de woorden als honig uit haar mond druppelden, dat ieder meende, dat die vrouw onverdiend belasterd werd.

Ge moest haar dan over die „lieve kindertjes”, die „arme bloeien”, die „schapen” hooren praten! Als in de buurt de een of ander zijn kinderen eens wat erg hardhandig kastijdde, dan had zij er ’t eerst en ’t meest praats over. De kinderen waren dan „lieve snoepjes”, die geen kat kwaad deden en vader of moeder was een „barbaar”, die in ’t „spinhuis” hoorde.

Zelf kon ze er ook opslaan, maar ze deed het liefst in ’t slaapvertrekje en zorgde, dat deuren en vensters dicht waren. Of nog liever *kneep* ze en *stompte*, stopte ze om een kleinigheid in den kelder of joeg ze zonder eten naar bed.

Dat maakt minder beweging, maar ’t is daarom niet minder pijnlijk. En ze had er den schrik onder bij haar kleine kostgangers!

Af en toe deden de diakens onderzoek, — *inspectie*, zeiden ze op ’t dorp. Ze wàren echter zoo onverstandig, al een dag of wat vooruit te laten weten, dat ze komen zouden. Lijsje zorgde dan wel, dat de kinders er proper uitzagen. Ze werden dan netjes opgeknaapt en moesten zorgen, vriendelijk te kijken, op straffe van een heimelijken kneep of por, die, als de heeren weg waren door een regen van klappen werden gevolgd.

Als de diakens dan ook bij Lijsje aan de kinderen vroegen of ze ergens over te klagen hadden, was steeds het antwoord: „Neen, mijnheer, nergens over.” Want Lijsje zorgde wel, dat de kinderen haar bij deze vraag goed in ’t gezicht konden kijken en